

(המשך מעמוד 16)

סותרות את מדיניות הממשלה ואת מדיניות מפלגותיהם שלהם — מדוע הם נשארים באותן מפלגות?

העסקנים הקשישים לועגים בגלוי ליריביהם הצעירים, מאשימים אותם ב"קארייריזם ציני, לדעתם, רוצים הצעירים ליהנות משני העולמות בעת ובעונה אחת — להטיף לרעיונות העולם הזה כדי לזכות בפופולריות בקרב הנוער, וליהנות מן ההנאות החומריות של העולם הזה כרוכות בהשתייכות למפלגות המימסד.

הצעירים עצמם טוענים, בדרך כלל, שר הם "פועלים מבפנים", כדי לשנות את קו המימסד. אולם זוהי טענה מופקפקת. שר

אנשי הרוב היו מסלקים את מיקונים, אילו יכלו לעשות זאת. אולם למיקונים יש עמדת-כוח בלתי-מבוטלת:

● מכיוון שהוא הח"כ היחיד של מק"י, יש לו בעלות מוחלטת על השם. אם תתפלג המפלגה, והרוב הגדול יהיה נגד מיקונים, יישאר מיקונים בעל מק"י, והרוב יצטרך לקרוא לעצמו בשם אחר. כך קרה בפילוג הקודם כאשר הרוב הלך לר"ק"ה, אך רוב הסיעה בכנסת נשאר בעל השם מק"י.

● אם יחליט הרוב להצטרף למפ"ם, ויתקבל על ידה, לא יביא עימו את ה"נדוניה היחידה שיש לו — מושב בכנסת. כי מיקונים פשוט יסרב לקבל את ההח

דיון נגד סמל השלום בהפגנה "האחד במאי — חי!"

מדוע כתב "העולם הזה" מ"תניאכ"ב:

הפגנת האחד במאי התחילה בקול תרועה רמה — וגוועה איטית לקול ענות חלושה של אינטרנאציונל-התקווה שיר השלום.

ראשונים יצאו נערי השומר-הצעיר, נשפכים, כ-250 במיספר, מתוך שדרות קרני-קימת לתוך דיזנגוף-הוואה מכוניות עדיין בקריאות קצובות אחד במאי חי, צעדו כחוליה-החולצת נושאים כרזות מענייני השעה: "מוטי פרידמן, צבי דינ" שטיין לבית-סוהר!", "ישוחרר גיורא נוי" מן!

אך מובן שזוהו מצב זמני. במקדם או במאוחר, הוא מוכרח להתפוצץ.

1 במאי

האינטרנאציונל, התקווה

ושיר השלום

היה זה חג של שמורות-טבע. שמורה אחת צעדה, השניה ירבה במקום.

מיפלגות הימין פירסמו נגד החג כרוזים שהועתקו מילולית מכרוזים רביזיוני-

ימני ושמאלי מתזכמים בשווי הפגנה. אנו לא נחמדים

אנשי שי"ח בהפגנה כולנו פנתרים!

שוטרים פינו את התנועה לרחובות צדדיים, וכמה עשרות מהם נעו לאורך ציר ההפגנה, מצויידים במכשירי-אלחוט. איציק לאור, מפעילי שי"ח הצעירים, הזעיק את חבריו, נעור ברמקול נייד ובקומתו האינסופית, קרא להם לצאת מן השדרה ולתפוס מקום בעקבות אנשי השומר-הצעיר.

הקריאה העם: "אנו לא נחמדים — כולנו פנתרים!" יבוא שד עמלים. כ-300 צעירים מגודל-שיער נדבכו לגוש הצועד. בתוך בליל קריאותיהם שלטו רי"שים ולמ"דים. על טהרת הייבוא האנגלו-רסכסי.

ברית-השמאל הגיחה מבין עצי שד-רות קרני-קימת מלווה באוהדים — כי מאה איש כולם יחד. את היציאה לרחוב דיזנגוף סגרה מק"י, צועדת בגוש אחד למרות ההסכם על אופייה הלא מפלגתי של ההפגנה. למעלה מ-300 איש. בראש צעדו זה לצד זה, בשירת אינטרנאציונל שקטה, שמואל מיקונים ואסתר וילנסקה, אנשי המיעוט (ראה לעיל) ואנשי הרוב. האחד במאי השכין ליום אחד שלום אפילו במק"י. שאר אנשי המיעוט צעדו מחוץ לגוש מפלגתם, בתוך השדרה, כמחאה על הכיתות של אנשי הרוב שהעדיפו לצעוד ביחד, כדי להפגין את הסתייגות מק"י מסיסמאות שי"ח.

מאות הצופים שעל המידרכות בדינזי-גוף השקיפו בצעדים במבט אהוד. מפעם לפעם משך אחד הצועדים מישוה מן הצופים ליום המפגין.

ניסטיים של שנות ה-30: "האחד במאי לא חגנו הוא!", "זהו חג של פירוד לבבות, של שינאת אחים, של מלחמת מעמדות שאבד עליה הכלה, שאין לו שום משמעות-לאומית או אנושית!" לעומתם חזרו כרוזי השמאל על סיסמא אות ישנות-נושנות נגד "הקפיטליזם ה"נצלני", וככרוז של מק"י: "לליכוד כ"ר חות שמאל, על יסוד נאמנות מעמדית ואחריות לאומית".

שיגרת הימין היתה קבועה מראש. שיגרת השמאל לא היתה כה מובטחת. בראשית אפריל נולדה יוזמה לחדש את פני האחד במאי: תחת לצאת ב"סיסמאות השיגרתיות, ובהרכב שיגרתית, תתלכד חזית רחבה סביב סיסמאות אק"טואליות: נגד סיפוח והתנחלות, למען מדיניות-שלום ודמוקרטיה. תחת דגל זה ניתן היה לאחד כוחות רחבים, גם מאלה שאינם מוכנים להטביע על עצמם תווית של "שמאל סוציאליסטי אופוזיציוני", או לשאת סיסמאות שמקורן בעבר רחוק, ללא קשר לבעיות היום.

הרעיון נולד, גדל, לבש עור זגידים, אולם בצורה מיסתורית מת. אנשי שי"ח וברית-השמאל חזרו לשיגרה המסורתית, אותה למדו הם או אבותיהם בהשומר הצעיר לפני דור.

התוצאה היתה שאנשי שי"ח מצאו את עצמם צועדים יחד עם אנשי הרוב ב"מק"י, שהם מתנגדים להם בכל נימי נפשם בגלל סטייתם הלאומנית, ואילו הכוחות הקרובים ביותר לשי"ח מבחינת הגישה לשאלת המכריעות העומדות על סדר-היום לא הצטרפו לקריאה וליוזמת ההפגנה.

הרי תוך פעולה זו, הם מבצרים את ה"מיפלגות הקיימות, מחזקות את הגופים המבצעים מדיניות שהם מתנגדים לה ב"תוקף, ורוכשים עבורם קולות בימי ה"בחירות.

המזכיר

לא יזכיר

הכל קרה כפי שהיה צפוי מראש. אחרי שהרוב במק"י הדיח את כל שותפיו של שמואל מיקונים, מלבד אסתר וילנסקה, מן הוועד המרכזי — נבחר מיקונים ע"י מו פה אחד למזכיר הכללי.

כך נוצר מצב מיוחד במינו בעולם ה"קומוניסטי": נבחר מזכיר כללי אחרי ש"כל נאמניו ותבריו-לדיעה סולקו זה עתה.

בעד מק"י. לכאורה נראה הדבר כי פשרה, אם כי מוזרה. אך לא היתה זאת פשרה כלל.

לטה, ואיראפטר להכריח אותו. במיקרה כזה יישאר מיקונים עם השם מק"י ועם המקום בכנסת, יוכל ל"התייצב מחדש לבחירות בשם מק"י, ואף לקבל את המימון הממלכתי לבחירות.

תואר ריק. ברור שהרוב לא היה מוכן לכך, לפחות עכשיו, כל עוד לא קבעו מפ"ם שהיא מוכנה לקבלו. החל"סה כזאת תוכל להתבצע רק אחרי ועידת-מפ"ם, בסוף השנה.

לכן הושאר מיקונים על כנו, אך תפ"קידו רוקן מכל תוכן. יריבו ראול טייטל-באום נתמנה ליו"ר הוועד המרכזי, וירי-בו יאיר צבן יתמנה לתפקיד חדש. מזכיר הוועד המרכזי, תפקיד זה מקביל, כמוכר, לתפקיד המזכ"ל, שהפך לתואר ריק.

מיקונים עצמו לא התרגש מכל העניין. הוא ידע שהרוב במפלגה הוא נגדו, והוא החליט פשוט להתעלם ממנו, לבטא ב"כנסת את דעותיו בלי קשר להחלטות הרוב, ולפעול בכל עניין על דעת עצמו.

מיקונים וויילנסקה בראש מפגיני מק"י המפריד עליה על המשותף